

# Závěr

## **Podzim 969 V.D.**

### *Narkesh - bojové linie*

Rudý západ slunce se odrážel od promačkaných pancířů a krví zbrocených zbraní mrtvých na pláni. Doktor profesor Eusebius Kaspar nehnutě pozoroval celou scenerii, zatímco lehký vítr si jen tu a tam pohrál s potrhaným praporem. Z vyvýšeného místa, na němž nechal postavit svůj stan, mohl přehlédnout i tábor Úmluvy, jímž se potácely zombie přemist'ující všemožný materiál. Důsledně udržované v odstupu od oddílů vyslaných z Talgathu a Alagh-Tolui. Ani teď nemrtví nejásali, necítili hrdost...jen prázdnotu a hlad, alespoň většina z nich. Někteří dostali ke svojí existenci nádvkem i věčné zatracení, což je ale jen stěží dělalo zvladatelnějšími. Zvuk padajícího kamení vytrhnul Kaspara z myšlenek. Občas se zatoulal až příliš daleko. Že by další předzvěst blížící se smrti? Doslova obr ve zbroji a kožešinách se zastavil kousek za jeho zády.

„Otče?“

„Můj Synu. Vidím, že jste zvítězili.“

„Nepřítel byl odražen a zaplatil krutou daň. Vrány dnes budou hodovat. Ale vítězství nebude trvat dlouho. Zítra ráno na nás udeří znovu. Jejich velitelé už znovu neudělají tu chybu nás podcenit. A i kdyby jim svaté světlo zatemnilo mozek, zatlačí nás prostou převahou. Neudržíme se a budeme zde rozprášeni.“

Kaspar si s ironií uvědomil, že Igor už dávno není malé dítě, jak o něm mnohdy stále uvažoval. Vlastně jím nebyl nikdy, ale...teď to bylo zkrátka jiné. Jeho Syn toho o umění války věděl více, než se doktor sám naučil za celý život. Nemělo smysl mu ředit realitu sebepravdivějším zveličováním dnešního střetnutí, ač v něm bezpochyby obstál. A tomu také odpovídaly zprávy, jež svému synovi přinášel z Nadin-zakiru.

„Fronta byla už před dvěma dny na třech místech proražena.“

„Mám vydat rozkaz k ústupu?“

„Taková je vůle prvního nekromanta. Ustoupit bez odkladu až za Issu.“

„Vydáme zbylá území bez boje?“

Jen řečnická otázka, odpověď Igor už dávno znal a doktor to věděl. Ale byla zároveň důkazem obrovského Igorova pokroku. Kaspar na něj byl hrdý. Nejen jako na generála nemrtvých vojsk, ale především právě jako na bytost, kterou se Igor dokázal stát. Ještě jednou se doktor zahleděl na pláň. Slunce už téměř zapadlo a temnota pomalu milosrdně přikrývala padlé.

Doktor věděl, že to nebude síla zbraní, co rozhodne o dalším osudu světa. On sám už měl téměř na dosah klíč. Klíč k tajemstvím, která nedokázal odhalit ani arcilich Sandro. K možnostem, s nimiž by mohli, až přijde ten správný čas, zvrátit rovnováhu sil. Nekromanté takřka zpod rukou Gryfí říše ukořistili artefakty ze záhadného ostrova, jenž se jen na několik dnů vynořil z moře, aby si jej záhy zase vzalo zpět. Temní elfové v hlubinném labyrintu objevili zvláštní extrakt, výtvar šíleného mága, podle všeho starší, než si kdo vůbec dokázal představit. Kdyby tak byla pravda, co se Kaspar domýšlel, kdyby to vše jen dokázal spojit v jediné mistrovské dílo! Tedy...kromě Igora samozřejmě, připomněl si náhle doktor, na chvíli snad opět ztracený ve vizi budoucnosti. Igor pro něj navždy zůstane největší chloubou jeho života.

Vojska Úmluvy se stáhla až za velkou řeku Issu. Oddíly, které nestihly dorazit včas, byly po zničení mostů ponechány svému osudu a následně zajaty či rozprášeny. Koalice se už Issu překonat nepokusila a přijala ji jako novou hranici, oboustranně v blízké budoucnosti znemožňující pokračování jakéhokoliv konfliktu. Cenou za to pro Úmluvu však byla nutná

ztráta většiny území divokých kmenů a jejich trvalé ovládnutí Koalicí. Stanovením linie Issy skončily dobyvatelské války na Narkeshi.

Doktor profesor Eusebius Kaspar započal na Blatech zoufalství odhalovat tajemství získaných artefaktů a extraktu. S pomocí nashromážděných znalostí, včetně mnohých poznatků již mrtvého Sandra, brzy přešel i k aktivním experimentům s vybraným materiálem. Pravda, experimentům prozatím neúspěšným. Věřice však, že každým dnem se blíží úspěchu, jenž mu dovolí být strůjcem pádu Koalice na počátku nového věku.

### **Podzim 969 V.D. - o měsíc později**

#### ***Sigil - Gryfí říše - královský palác v Talonguardu***

Královský rádce, i přes pokročilou noční hodinu, energicky procházel spoře osvětlenou chodbou, rámovanou siluetami vojáků, kteří vypadali jako nehybné sochy. Ozbrojenci před ním beze slova otevřeli dvoukřídlé dveře a stejně tak je za ním vzápětí i tiše zavřeli.

V honosně zařízené ložnici hořela na nočním stolku jen jediná svíce. Vyčerpaná královna spala, zatímco Nikolaj v bílé róbě dlel u jejího lůžka. Rádce se mu tiše uklonil. Orlandova osobní přítomnost se dala brát jako směs projevené úcty a závažnosti situace.

„Dochází nám čas, Nikolaji.“, tahle jediná krátká věta představovala jasnou odpověď na všechny nevyřčené otázky, které byly už zbytečné

„Věříš, že já nikdy nechtl být králem? Doufal jsem, že otec bude žít věčně, nebo alespoň...možná o něco déle. Že se znovu ožení, bude mít dalšího syna a já najdu cestu, jak se vyhnout údělu zlatého trůnu. A teď? Co vlastně jsem? Živý mrtvý, jako ty nekromantské stvůry? Král? Naděje Říše? Nebo její zhouba?“ Nikolajův hlas nesl stopy zoufalství a vyčerpání. Odvrhnul nesmrtelnost, aby se jen kvůli jedinému člověku vrátil na zemi, která ale pro něj představovala peklo. A teď navíc hrozilo, že zničí vše, co jeho rod po generace budoval a ztratí i samotnou Isabelu.

„Jsi dobrý člověk, Nikolaji.“

„Co mi radíš, příteli?“

Orlando chvíli setrval v zamyšleném mlčení, zatímco chladně kalkuloval, vytvářel nové plány a zase je zavrhoval.

„Vítězství ve válce hraje ve váš prospěch a záležitost s rebely se...vyřeší.“

Nikolaj si povšimnul krátkého záblesku velice nepříjemného úsměvu na aristokratově tváři, ale možná to bylo jen zdání.

„Když se před sněmem vzdáš trůnu a jako nástupnici potvrdíš Isabelu, vezmeš šlechticům vítr z plachet. Proti tvému rozhodnutí se nemohou postavit a otázka, která z dynastií má vládnout tím bude navždy smetena ze stolu. A když Elrath dovolí, možná...možná k sobě i opět najdete cestu. Už nebudeš králem, ale pořád se můžeš stát manželem královny...bude to znamenat konec dynastie Gryfů, ale vaši potomci by jednoho dne mohli vládnout Říši jako Greyhoundové. Lid celé Říše ti teď naslouchá jako hlasu Elrathovu, tak promluv a zvol si cestu, kterou ti osud předtím upřel. I jen jeden jediný okamžik, jedno jediné rozhodnutí tě může vyvést z pekla a dát ti novou naději.“

„Ty mi pořád věříš, že ano?“

„Pořád, můj králi.“

Královský rádce Orlando vydal takzvaný Krvavý dekret. Inkvizici jím byly svěřeny dočasné pravomoci k potírání údajné hereze ohrožující samotné základy Říše. Postup inkvizice byl tvrdý, krutý a nelitostný. Několik měsíců zatýkání, výslechů a veřejných i tajných exekucí přineslo upevnění současného řádu a důsledně zadusilo jakýkoliv odpor ve všech vrstvách společnosti, aby bylo vše postupem času opět šťastně zapomenuto.

Nikolaj se před šlechtickým sněmem vzdal práva na Říšskou korunu ve prospěch Isabely a jejího rodu. Královna se nakonec po několika měsících uzdravila a za svého

milovaného provdala. Nikolaj sám se poté definitivně stáhnul z veřejného života a znovu převzal vládu nad Gryfím vévodstvím.

### **Zima 969 V.D.**

V samotě a klidu hlubokých lesů na Narkeshi našel svůj domov nevelký počet přeživších vlkodlaků. Zbaveni krvavého šílenství, jež ovládalo jejich mysl, naslouchaje konejšivému hlasu vědomí hvozdu Irollanu, stali se spojenci a služebníky Sylanny, dračice země. Šíření lykantropie bylo zastaveno a podivné vlčí mládě, jež bylo jeho prvotní příčinou bylo svěřeno do rukou lesní kněžky Ylthin.

Ve Stříbrných městech se začaly ozývat hlasy volající po stažení z Narkeshe a označující průzkumnou výpravu za nesmyslné plýtvání, především kvůli přetrvávající dezerci. Arcimág však posléze tyto návrhy shodil ze stolu, zatímco starší nejvýznamnějších gremliních rodin veřejně odsoudili zrádce ve svých řadách. Bylo rozhodnuto, že osud výpravy bude ponechán na uvážení jejího vůdce Maahira, bez zásahu z Al-Safiru.

Temní elfové úspěšně dokončili výstavbu Talgathu, černého srdce jejich jednou možná nového dominia. Po vzpouře posledních minotaufích otroků se, i přes veškerá rizika takového rozhodnutí, odhodlali k sestavení nové vojenské síly čistě za pomoci své vlastní rasy. Skryšhi a medúzy reagovali převážně opuštěním území ovládaných temnými elfy a později ironií osudu našli společnou řeč právě s osvobozenými minotaury. Ve zdech Talgathu i mimo ně začal sílit kult Bezejmenného.

Divoké kmeny dosud vzdorující Koalici byly silou podrobeny, jejich území obsazena a posléze dle spojeneckých dohod osídleny osadníky. Posledním ostrůvkem odporu tak zůstává kmen Urgash, který sice ztratil svá území, ale spolu s Úmluvou se stáhnul za řeku Issu a přísahal Koalici strašlivou pomstu. Právě z kmene Urgash také pocházejí dobrovolné pokusné subjekty doktora Kaspara. Živení nenávistí a touhou po pomstě, Urgashové věří, že jim jejich pán seslal znamení a nezastaví se před ničím, dokud za jakoukoliv cenu neutopí své nepřátele v krvi.

Bohové mlčí a začíná nový věk...